

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI

23. ROČNÍK – ÚNOR 2025 - ČÍSLO 245

FARNÍČEK

22.únor - Svátek Stolce svatého Petra

ÚVODNÍ SLOVO

Milé sestry a bratři, čtenáři Farničku,

prožili jsme Neděli Božího slova úžasně bohatou na Boží slovo v liturgii této neděle. Výstava Biblí a knih k hlubšímu porozumění Bibli bude i s možností zakoupení do neděle 9. února. Pak ji vystřídají jiné typy knih.

Dnes prožíváme svátek Uvedení Páně do chrámu jako předzvěst toho, co ho čeká. Zvěstovatelem je stařec Simeon, vedený Duchem Svatým. Zachyťme do svých myslí a srdcí jádro jeho poselství: *„Nyní můžeš, Hospodine, podle svého slova propustit svého služebníka v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo na osvětlení pohanům a slávu pro tvůj izraelský lid.“* Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: *„On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duši pronikne meč - aby bylo vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“* Co my s tím? Zahleďme se dobře na Simeona a prorokyni Annu! V úterý 11. února o památce Panny Marie Lurdské budeme znovu prožívat Světový den nemocných se společným udílením svátosti pomazání nemocných při bohoslužbě v 18⁰⁰. K přijetí této svátosti se můžete zapisovat na připravený list v předsíni kostela a vzít si tam list k přípravě k přijetí této svátosti. Také budeme v tomto týdnu prožívat Národní týden pro manželství, ve kterém se budeme modlit za všechny manžele naší farnosti i za ty, kteří se k přijetí svátosti manželství připravují.

V závěru měsíce února budeme v liturgii slavit svátek Stolce svatého Petra. Kéž nás to přivede k hlubšímu vědomí služby papežů – a papeže Františka církvi i celému světu. Buďme za tento Ježíšův dar vděční. A také si udělejme čas pro četbu jeho poselství pro náš život.

***Odvahu k prožívání všeho, co máme před sebou, vám vyprošuje a k tomu žehná
o. Josef***

SPOLEČNÉ UDÍLENÍ SVÁTOSTI NEMOCNÝCH,

kteřá je jednou z forem služby církve nemocným, se bude slavit v našem kostele v úterý 11. února při bohoslužbě v 18 hodin. Na tento den o památce Panny Marie Lurdské připadá sv. Janem Pavlem II. zavedený světový den nemocných. Po bohoslužbě jsou zváni všichni, kdo tuto svátost přijmou, k malému pohoštění na faře.

Na přijetí této svátosti se připravujeme očištěním srdce ve svátosti smíření, četbou Písma, úryvků, které se týkají Ježíšových setkání s nemocnými (např. Mk 5,21-43 a 6,7-13) a osobní modlitbou. Také doporučuji četbu útlé, ale hutné knížečky Anselma Grüna Svátost nemocných, z níž je výtazek na listě na stolku pod nástěnkou v předsíni kostela.

Příležitost ke svátosti smíření je každý den v 17.30 a v pátek 7. února od 17.00 s možností osobní adorace.

Prosíme o přihlašování se k přijetí svátosti nemocných zapsáním na připravené listy na stolku v předsíni kostela. Svátost může přijmout každý, kdo je vážně nemocný nebo pokročilý věkem (60 a více roků).

o. Josef Brtník

ANSELM GRÜN

Svátost pomazání nemocných nám pomáhá, abychom se s nemocí a smrtí dokázali vyrovnat. Právě v nemoci se setkáváme s Ježíšem, který spolu s námi trpí, ale i s Ježíšem, který uzdravuje. I my však jsme jako Ježíšovi učedníci vysláni do tohoto světa uzdravovat. Dodávat odvalu těm, kteří v agónii ovládnuti strachem, dávat naději těm, kdo si zoufají, povzbuzovat němé, aby pozvedli svůj hlas, posílat chromé, aby povstali a šli svou vlastní cestou. Pomazání nemocných je také znamením, že nemoc může být tou bránou, kterou vstoupí Bůh, aby náš život uzdravil a proměnil. Ženy a muži, kteří se starají o své nemocné příbuzné nebo se angažují v dobrovolné práci v hospicích, lékaři, zdravotní sestry a pracovníci duchovní služby v nemocnicích jsou denně konfrontováni s nemocí a umíráním.

Vydáno v roce 2010

Karmelitánské nakladatelství

STOLEC SVATÉHO PETRA

„Předsednictví v lásce“ (církve slaví svátek 22. února)

Kdo prošel mohutnou hlavní lodí Chrámu svatého Petra a konečně dospěl k oltáři v apsidě, který jako by celý prostor uzavíral, pravděpodobně očekává triumfální vyobrazení svatého Petra, nad jehož hrobem byl tento chrám postaven. Ale nic takového! Postavu apoštola mezi výtvarnými díly tohoto oltáře nenajdeme. Místo toho se ocitneme před prázdným trůnem, který jako by se chtěl vznášet, jenže jej drží čtyři postavy velkých církevních učitelů Západu a Východu. Tlumené světlo, které se rozprostírá nad trůnem, vychází z okna nahoře. To je obklopeno vznášejícími se anděly, jimž světlo proniká dále směrem dolů.

Co tato celá kompozice vyjadřuje? Co nám říká? Zdá se mi, že se v ní skrývá výklad významu Petrova úřadu. Začneme oknem, které svými tlumenými barvami směrem dovnitř světlo kumuluje a směrem ven a nahoru otevírá. Propojuje chrám se stvořením v jeho celistvosti. Holubice symbolizující Ducha svatého naznačuje Boha jakožto vlastní zdroj světla. Sděluje nám však ještě něco jiného: **sama církev je svou podstatou jakoby oknem, prostorem, v němž se navzájem stýkají Boží tajemství věčnosti a náš svět.** Církev je pro svět místem propustnosti jasu Jeho světla. Církev zde není pro sebe samu, není cílem, ale je místem vyjití ze sebe samé a z nás samotných. **Církev naplňuje tím více svou pravou podstatu, čím průhlednější se stává pro ostatní, a tím, odkud jde a kam vede. Oknem její víry vstupuje Bůh do tohoto světa a probouzí v nás touhu po něčem větším. Církev je vcházení a odcházení od Boha směrem k nám, od nás směrem k Bohu.** Jejím úkolem tedy je, aby otevírala uzavírající se svět, aby mu dávala světlo, bez kterého by byl neobyvatelným.

Nyní se zaměříme na další část oltáře: prázdná katedra z pozlaceného bronzu, do níž je vsazena dřevěná židle z 9. století, která byla dlouhou dobu považována za stolec apoštola Petra. Proto byla postavena na toto místo. To již objasňuje význam této části oltáře. Stolec svatého Petra sděluje více, než co dokáže vypovědět obraz. **Vyjadřuje stálou přítomnost apoštola, který jako vyučující zůstává přítomen ve svých následovnicích. Apoštolský stolec je znakem velikosti – je to trůn pravdy,** která se v Césareji stala jeho úkolem a úkolem jeho následovníků. Učitelství stolec nám zároveň připomíná slova našeho Pána z večera: *„Ale já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla. A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj své bratry“* (Lk 22,32). **Ale ještě jiná slova se pojí k apoštolskému stolci: výrok Ignáce z Antiochie, který kolem roku 110 ve svém listu Římanům nazývá církev v Římě „předsedajícími v lásce“.** Předsednictví ve víře musí být předsednictvím v lásce, nelze oddělovat jedno od druhého. **Víra bez lásky by už nebyla vírou Ježíše Krista.** Představa svatého Ignáce však byla ještě konkrétnější: **slovo „láska“ je v jazyce rané církve také výrazem pro eucharistii. Eucharistie má svůj původ v lásce Ježíše Krista, který za nás obětoval svůj život.** V ní se nám ustavičně rozdává, dává se do našich rukou. Skrze ni se bez ustání naplňuje jeho zaslíbení, že nás bude z kříže přitahovat do své otevřené náruče (srov. Jan 12,32). **V Kristově objetí jsme přiváděni k sobě navzájem, jsme vedeni do jednoho Krista, a proto nyní patříme k sobě - již nemohu považovat za cizince, za někoho neznámého toho, kdo je ve stejném spojení s Kristem jako já.**

DOKONČENÍ Z PŘEDCHÁZEJÍCÍ STRANY

Toto všechno ale nejsou v žádném případě nějaké vzdálené mystické úvahy. Eucharistie je základní formou církve – církev se utváří v eucharistickém shromáždění. A poněvadž všechna shromáždění na všech místech a ve všech dobách náleží vždy pouze jedinému Kristu, vyplývá z toho, že všechna dohromady tvoří jednu jedinou církev. Vytvářejí nad světem, dalo by se říci, síť bratrství a sesterství, a spojují tak blízké i vzdálené mezi sebou navzájem, takže v Kristu si jsou všichni nablízku. **My si ovšem myslím, že láska a řád jsou protiklady – tam kde vládne láska, tam už není řád zapotřebí**, protože pak se všechno rozumí samo sebou. **Ale to je mylný náhled, jak na řád, tak na lásku.** Správný lidský řád je něco jiného než mříže, které se dávají před dravou zvěř, aby byla pod kontrolou. **Řád znamená respektovat druhého a respektovat také sám sebe, tedy to, co miluji nejvíce, v jeho pravém smyslu. Proto patří k eucharistii řád, a tento řád je vlastním jádrem řádu církve. Prázdný stolec, který poukazuje na předsednictví v lásce, k nám hovoří o souladu lásky a řádu. Odkazuje v nejhlubším smyslu slova na Krista jakožto na vlastního předsedajícího v lásce. Poukazuje na to, že jádro církve tvoří bohoslužba.** Říká nám, že církev může zůstat jednotná pouze skrze společenství s ukřižovaným Kristem. Žádné organizační schopnosti a dovednosti nejsou zárukou jednoty. **Církev je a zůstane církví celosvětovou pouze tehdy, pokud její jednota bude více než organizací – pokud bude žít z Krista.** Pouze eucharistická víra, pouze shromáždění kolem přítomného Pána ji může udržet natrvalo. A odtud vychází její řád. Církev není řízena většinovými rozhodnutími, ale vírou, která dozrává v setkání s Kristem při bohoslužbě. **Petrova služba, to je předsednictví v lásce, a to znamená starat se o to, aby si církev brala svá měřítka z eucharistie. Církev bude tím jednotnější, čím více bude žít z eucharistie a čím věrněji se v eucharistii bude držet měřítka předávání víry. Tím více bude z jednoty také vyrůstat a dozrávat láska, která se bude přibližovat světu – eucharistie skutečně spočívá v aktu lásky Ježíše Krista, který se nezastavil ani před smrtí.**

Převzato z „Boží světlo v naší době“ od Josefa Ratzingera

Z KÁZÁNÍ SVATÉHO BERNARDA, OPATA KDE JE VELKÉ PROVINĚNÍ, TAM JE JEŠTĚ VĚTŠÍ MILOST

Kde jinde je bezpečný a jistý úkryt i odpočinek pro slabé než ve Spasitelových ranách? Tím bezpečněji tam mohou přebývat, čím víc je Spasitel schopen nás zachránit. Svět kolem nás hlučí, tělo nás svírá, ďábel klade nástrahy.

Já však neklesám, neboť mé základy stojí na pevné skále. Zhřešil jsem velkým hříchem. Svědomí bude znepokojeno, ale nezděsí se, protože budu mít na paměti Pánovy rány. Vždyť přece byl zraněn pro naše nepravosti. A co je tak smrtelné, že by to nebylo Kristovou smrtí ze smrti vysvobozeno? **Když si tedy uvědomím, že existuje tak mocný a účinný lék, nemohu se už děsit žádné zlé nemoci.**

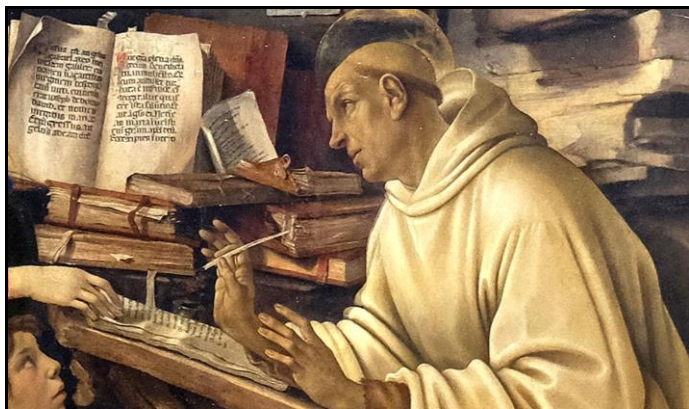
A proto je zřejmé, že se mýlil ten, který řekl: Větší je má nepravost, než abych si zasloužil milost. Jsme přece údy Kristovy a jako nepřisluší údu, aby rozhodoval o záležitostech hlavy, tak ani my nemůžeme rozhodovat o tom, co si od Krista zasloužíme, a hovořit o něčem, co není naší, ale jeho věcí.

Já však s důvěrou čerpám ze srdce Páně to, čeho se mně samotnému nedostává, protože on oplývá milosrdenstvím a je mnoho míst, z nichž toto milosrdenství prýští. Probodli jeho ruce i nohy, otevřeli bok kopím, a z těchto štěrbín mohou sát med ze skály a olej z kamene nejtvrďšího, to znamená okusit a vidět, jak dobrý je Pán.

Přemýšlel a jeho myšlenky byly myšlenkami pokoje, ale já mu nerozuměl. Neboť kdo pochopil myšlení Páně? Kdo mu byl rádcem? Hřeb, který vše proniká, se mi však stal otvírajícím klíčem, takže vidím vůli Páně. A co mohu vidět tím otvorem? Křičí hřeb, křičí rána, že v Kristu je skutečně Bůh usmiřován se světem. Meč pronikl jeho duši a přiblížilo se jeho srdce, takže již nemohl nemít soucit s mojí slabostí.

Zákoutí nitra se ukazují skrze otevřené rány těla. Ukazuje se ono velké tajemství lásky, ona hlubina milosrdenství našeho Boha, s kterou nás navštívil ten, který vychází z výsosti. Cožpak rány neodhalují nitro? A z čeho jiného než z tvých ran by jasněji vysvítilo, Pane, že jsi dobrý, shovívavý a nejvyšší milosrdný? **Neboť nikdo nemá větší slitování než ten, který pokládá svůj život za ty, kdo propadli smrti a byli odsouzeni.**

*Z breviáře vybral o. Josef jako „hutný“ výklad k bule – Spes non confundit
Cesta naděje papeže Františka v tomto Farníčku*

SPES NON CONFUNDIT – BULA K VYHLÁŠENÍ SVATÉHO ROKU 2025 CESTA NADĚJE – 1. ČÁST

5. Tato provázanost naděje a trpělivosti jasně ukazuje, do jaké míry je život křesťana cestou, na níž jsou potřeba také silné okamžiky, které živí a posilují naději, tuto nenahraditelnou společnici, která nám dává zahlédnout cíl, jímž je setkání s Pánem Ježíšem. Rád si připomínám, že vyhlášení prvního Svatého roku v roce 1300 předcházela cesta milosti, která měla své kořeny v lidové zbožnosti. Nemůžeme přece opominout ony nejrůznější formy, jimiž se milost odpuštění hojně vylévala na věřící svatý lid Boží. Jako příklad můžeme uvést takzvané velké odpuštění, „perdonanza“, tedy plnomocné odpustky, které svatý papež Celestýn V. udělil těm, kdo přišli do baziliky Santa Maria di Collemaggio ve městě L'Aquila ve dnech 28. a 29. srpna 1294, šest let předtím, než papež Bonifác VIII. vyhlásil Svatý rok. Milost milosrdenství u příležitosti jubileí už tedy církev zažila. A ještě dříve, v roce 1216, papež Honorius III. vyslyšel prosbu svatého Františka, který žádal o odpustky pro ty, kdo navštíví v prvních dvou srpnových dnech svatyni Porciunkulu. Totéž lze říci o poutích do Santiaga de Compostela. Papež Kalist II. v roce 1122 dovolil, aby se v tamějším chrámu slavil Svatý rok pokaždé, když svátek apoštola Jakuba připadne na neděli. Je dobře, že nadále přetrvávají tyto „rozšířené“ příležitosti k jubilejním oslavám, aby tak síla Božího odpuštění byla společenstvím i jednotlivcům oporou a provázela je na jejich cestě životem. Není náhodou, že zásadním prvkem každého Svatého roku je pouť. Pro toho, kdo hledá smysl života, je charakteristické, že se vydává na cestu. Pěší pouť velmi napomáhá ke znovuoobjevení hodnoty ticha, námahy a toho, co je podstatné.

V tomto roce se poutníci naděje neopominou vydat po starodávných i nových stezkách, aby intenzivně zakusili Svatý rok. V Římě budou kromě tradičních cest po katakombách a sedmi římských kostelích jsou k dispozici další trasy, které poutníky povedou po stopách víry. Tím, že se poutníci budou přesouvat ze země do země, jako kdyby neexistovaly hranice, od města k městu, a přitom budou rozjímat nad stvořením a uměleckými díly, uloží si do srdce poklad sestávající z nejrůznějších zkušeností a zážitků ze setkání s jinými kulturami. Ve svém nitru si tak ponesou krásu, která vede k díkůvzdání Bohu za divy, jež učinil. Kostely zapojené do oslav Svatého roku, jak při poutních cestách, tak ve městě Římě, budou duchovními oázami, kde se poutníci budou moci posílit na své cestě víry a napojit se u pramenů naděje, především když přistoupí ke svátosti smíření, která je nenahraditelným výchozím bodem na opravdové cestě obrácení. Kéž se v místních církvích dbá zvláštním způsobem na přípravu kněží a věřících k přijetí této svátosti a na to, aby k ní mohl každý jednotlivě přistoupit. Zvláštní pozvání k tomuto putování chci adresovat věřícím východních církví, zvláště těm, kteří jsou již v úplné jednotě s nástupcem Petrovým. Oni, kteří kvůli své věrnosti Kristu a církvi tolik trpěli, často až tak, že zemřeli, se musí cítit vítanými v Římě, který je i jejich matkou a který uchovává tolik připomínek jejich přítomnosti. Církev, obohacená starobylými liturgiemi, teologií a spiritualitou Otců, mnichů a teologů, chce symbolicky vyjádřit to, že přijímá je i jejich pravoslavné bratry a sestry v době, ve které už zažívají putování po křížové cestě, kvůli níž jsou často nuceni opustit svou vlast, svá posvátná místa, odkud je vstříc bezpečnějším zemím vyhánějí násilí a nestabilita. Naděje, že jsou milováni církví, která je neopustí, ale půjde s nimi kamkoli.

JUBILEJNÍ ROK 2025

Mnozí věřící a společenství hledají na začátku roku inspiraci, co by jim pomohlo v jejich duchovním růstu. Tato otázka se stává na prahu mimořádné příležitosti, Jubilejního roku 2025, ještě intenzivnější. Odpovědi mohou být, mimo řady naplánovaných aktivit, také Materiály pro společenství pro Svatý rok, které připravila Moravská církevní provincie.

Do Jubilejního roku jsme vstoupili 29. prosince. Jak jej opravdově prožít, to je otázkou mnohých katolíků. Jedním z orientačních bodů jsou materiály určené jak pro jednotlivce, tak pro společenství i děti. Spolu s biskupskými vikáři moravských diecézí je připravoval biskupský vikář pro pastorační a evangelizační P. Daniel Vícha. „Motto Svatého roku »Poutníci naděje« nás vybízí k přemýšlení nad tím, co znamená být poutníkem, a zároveň nás vede k přemýšlení o tom, kde a jak dokážeme v životě hledat a nacházet naději,“ představuje výsledky přípravy biskupských vikářů páter Vícha: „Právě naději se budou více věnovat materiály, které se po celý rok každý měsíc zveřejní ve třech moravských diecézích, aby nám pomohly promýšlet, jak to s nadějí ve svém životě vlastně máme.“ **K dispozici budou ke stažení na diecézních stránkách www.doo.cz.** Kromě zmíněných podkladů pro výše uvedené skupiny zde lidé také najdou video s poselstvím jednoho z biskupů a svědectví víry. „Lednové téma zní: »Naděje jako Boží dar« a dalšími náměty budou například »Naděje v utrpení«, »Naděje v životě svatých«, »Maria žena naděje«. To, co mě velmi těší, je fakt, že tuto iniciativu vytváříme společně v celé moravské církevní provincii,“ uzavírá biskupský vikář Daniel Vícha. Všechny tyto náměty je možné použít také v rodinách, komunitách nebo při různých setkáních.

Papež František napsal k Jubilejnímu roku: „Kéž je to pro všechny čas opravdového a osobního setkání s Pánem Ježíšem, který je »dveřmi« spásy, s tím, kterého církev, jak je to jejím posláním, vždy, všude a všem hlásá jako naši naději.

www.ado.cz

PAPEŽ FRANTIŠEK – VZOR RODINY***V každé rodině se střídají klidné chvíle s dramatickými***

Evangelium v Bibli vypráví o tom, jak se dvanáctiletý Ježíš na konci putování do Jeruzaléma ztratil Marii a Josefovi, kteří ho později našli v chrámu, kde si povídal s učiteli (srov. Lk 2,41-52). Pisatel evangelia poodhaluje citové rozpoložení Marie, která se Ježíše ptá: „Synu, proč jsi nám to udělal? Tvůj otec a já jsme tě s *úzkostí* hledali“. Ježíš jí odpovídá: „Proč jste mě hledali? Copak jste nevěděli, že se musím věnovat věcem svého Otce?“

Je to běžná zkušenost rodiny, kde se střídají klidné chvíle s dramatickými. Zní to jako příběh o současné rodinné krizi, o problémovém teenagerovi a dvou rodičích, kteří mu nedokážou porozumět.

Maria nezačíná výčitkou, ale otázkou

Zastavme se a podívejme se na tuto rodinu. Víte, proč je pokládána nazaretská rodina jako vzor? Protože je to rodina, ve které se komunikuje, ve které se poslouchá a ve které mluví. Dialog je pro rodinu důležitým prvkem! Rodina, která nekomunikuje, nemůže být šťastnou rodinou.

Je krásné, když matka nezačne výčitkou, ale otázkou. Maria Ježíše neobviňuje ani nesoudí, ale skrze naslouchání se snaží pochopit, jak přijmout tohoto syna, který je tak odlišný. Navzdory této snaze ale evangelium přesto říká, že Maria a Josef „nerozuměli tomu, co jim řekl“, což ukazuje, že v rodině je důležitější naslouchat než rozumět. Naslouchat znamená přikládat druhému důležitost, uznávat jeho právo na existenci a na vlastní myšlení. Děti to potřebují. **Rodiče, naslouchejte svým dětem: potřebují to!**

Společné stolování

Nejvhodnějším časem pro rozhovor a vzájemné naslouchání v rodině je čas jídla.

Je dobré být spolu u stolu a povídat si. Může to vyřešit mnoho problémů a především spojit generace: děti si povídají s rodiči, vnoučata s prarodiči...

Nikdy nezůstávejte uzavření sami do sebe nebo, což je ještě horší, s hlavou skloněnou k mobilnímu telefonu.

Mluvit, poslouchat se navzájem, to je rozhovor, který prospívá a dává možnost růst!

Nedivme se, když si v rodině někdy nerozumíme

Rodina Ježíše, Marie a Josefa je svatá. Přesto jsme viděli, že ani Ježíšovi rodiče ne vždy rozuměli. Můžeme se nad tím zamyslet a nedivme se, když se nám někdy v rodině stane, že si nerozumíme. Když se nám to stane, ptejme se sami sebe: naslouchali jsme si navzájem? Řešíme problémy tím, že se navzájem posloucháme, nebo se uzavíráme do mlčení, uraženosti nebo pýchy?

Najdeme si čas na rozhovor?

To, co se můžeme naučit od Svaté rodiny, je vzájemné naslouchání.

Z promluvy papeže Františka na Svátek svaté rodiny.

Sekce Radio Vaticana.

HRDINOU SE ČLOVĚK NERODÍ, ALE STÁVÁ

Kardinál František Tomášek, církev a stát (1965-1992)

V pestrém příběhu pražského arcibiskupa a kardinála Františka Tomáška se odrážejí všechny jeho obavy a starosti, ale i naděje a pevná víra.

Tomášek ve svém životě přijal různé role a pozice. Zásadní pro něj byl II. vatikánský koncil. Když se vyjadřoval k církevní a politické situaci v Československu, stavěl na svém teologickém vzdělání, duchovní intuici, zkušenostech katechety i argumentech těch, jimž důvěřoval. Jakkoli na počátku komunistického režimu nevynikal rozhodností, pod tlakem stále častějších konfliktů s komunistickou mocí postupně dozrávaly jeho vůdčí schopnosti.

I ve vysokém věku dokázal naslouchat rozmanitým názorům z různých stran a na jejich základě se pak rozhodoval. Nikdy se neskrýval se svou jasnou představou o zbožnosti, ale současně byl otevřený novým podnětům. Byl pevně zakotvený v církevním učení a věrný svým katolickým kořenům a zároveň dokázal obhajovat nejen církevní, ale i občanská a lidská práva.

Tím vším je inspirací i pro současnou církev. Právě včas rozpoznal znamení času a adekvátně na ně reagoval. V paměti národa zůstává výraznou a charismatickou osobností veřejného života, která navzdory svému věku uměla věci řešit novým způsobem. Církev a křesťané vystupovali v jeho době jako svébytní a plodní aktéři společenského dění.

Vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2024

AUTOR JAROSLAV ŠEBEK

doc. Mgr. Jaroslav Šebek, Ph.D., DSc. (1970) je český historik a publicista. Od června 1995 pracuje Jaroslav Šebek v Historickém ústavu AV ČR Praha - dnes jako vědecký pracovník oddělení československých dějin 20. století. Zabývá se politickými, sociálními a ideovými dějinami meziválečného Československa; specializuje se na dějiny česko-německých vztahů a věnuje se také problematice vývoje antidemokratických hnutí ve 20. století v evropském kontextu, politickým dějinám ve středoevropském kontextu a otázkám církevních a náboženských dějin v 19. a 20. století.

- 2.2. Svátek Uvedení Páně do chrámu
5.2. Památka svaté Agáty
6.2. Památka svatého Pavla Mikiho a druhů
9.2. 5. neděle v mezidobí
10.2. Památka svaté Scholastiky
16.2. 6. neděle v mezidobí
22.2. Svátek Stolce svatého Petra
23.2. 7. neděle v mezidobí

ZPRÁVY Z FARNÍ KAVÁRNY

Milí farníci, rádi bychom vás informovali o tom, co se děje s dobrovolnými příspěvky, které obdržela farní kavárna.

Za tři leté fungování farní kavárny bylo celkem vybráno 83 377,- CZK. Příspěvky z roku 2022 byly použity na dovybavení farní kavárny (nerezové termo nádoby, indukční varná deska, varné konvice, french pressy, 5 litrový nerezový hrnec, stoly) a také na opravu betonové podlahy ve farní kavárně a osvětlení kavárny a dvora. Tato oprava byla ještě dofinancována sponzorským darem. V roce 2024 se farní kavárna spolupodílela částkou 5 000,- CZK i na opravě WC ve skautské klubovně, které také společně využíváme. Z vašich dobrovolných příspěvků se také hradí káva, čaj a mléko do farní kavárny. Část příspěvků z let 2023 a 2024 bude využita na opravu osvětlení ve farní stodole a na další zkulturnění prostor farní kavárny a farního dvora.

Z těchto dobrovolných příspěvků nejsou hrazeny dobroty servírované ke kávě, které farníci s láskou připravují bez nároku na placení nákladů.

ph

VĚTY Z NOVÉHO ZÁKONA

„Boží slovo je plné života a síly,“ čteme v listu Židům. Můžeš si ověřit, zda Boží slovo znáš. Spoj správně začátky (v levém sloupci) a konce biblických vět (v pravém sloupci). Do prázdného kroužku vpravo dopiš takové číslo, aby obě části byly číslovány stejně.

1	Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, (Lk 6,31)	ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho.	☐
2	Tomu, kdo tě prosí, dej, (Mt 5,42)	než projde bohatý do Božího království.	☐
3	Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, (Lk 9,24)	a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli.	☐
4	Žádný, kdo položil ruku na pluh a ohlíží se za sebe, (Lk 9,62)	až do konce světa.	☐
5	Nikdo nemá větší lásku než ten, (Jan 15,13)	tak i vy jednejte s nimi.	☐
6	Spíš projde velbloud uchem jehly, (Mk 10,25)	Když zachovali moje slovo, budou zachovávat i vaše.	☐
7	V nebi bude větší radost nad jedním hříšником, který se obrátí, (Lk 15,7)	a od toho, kdo si chce od tebe vypůjčit, se neodvracej.	☐
8	Velebí má duše Hospodina (Lk 1,46-47)	není způsobilý pro Boží království.	☐
9	Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás. Jan 15,20)	než nad devětadevadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují.	☐
10	Já jsem s vámi po všechny dny (Mt 28,20)	kdo za své přátele položí svůj život.	☐

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VÝŠLO 1. 2. 2025 V NÁKLADU 200 KS.